

PÄASTÄRMEE AMETLIK HÄÄLEKANDJA EESTIS

SÕJAHÜÜD

EVANGELINE BOOTH, KINDRAL

WILLIAM BOOTH, ASUTAJA

ALFRED LOCKYER, DIVIISIKOMANDÖR

Nr. 94

Mai 1937

9. aastakäik.

Emä õpetab lapsi paluma.

PÄÄSTARMEE

Rahvusvaheline staap, London,
101 Queen Victoria Street.
Eesti staap, Tallinn,
Narva maantee 56—S.

Juhi märkmeid.

KINDRAL.

Meie oleme rõõmsad, et kindrali haigus on võtnud pöörde paremusele; ja ehk küll mõned vägatahtsad koosolekud on edasi lükatud, me loodame kindrali peatset tervenemist. On juba tehtud korraldusi kindrali koosolekute juhatamiseks maikuu, ja meie ühineme palves Jumala õnnistuste pärast tema üle.

STAABIÜLEM JA PROUAMAPP.

Meie teame väga suure kurvastusega, et oma nõrga tervise pärast staabiülem Mapp'il oli vaja lahkuda oma kõrgest ametist. Mõne kuu jooksul staabiülem oli arsti ravituse all ja arstiära on väga mures tema tervise pärast. Surnastes oludes oli kindrali surnutud määrama yse staabiülem. Meie lugejad mäletavad kindlasti suure rõõmuga õnnelikku ja hääd kongressi, mida staabiülem Mapp juhatas Eestis 1933. aastal. Meie palume, et Jumala tervendav käsi hingaks tema üle.

Kindral on määranud tema asemele staabiülemaks komandör McMILLANI. Komandör McMILLANI ühes oma abikaasaga oli Kanada territooriumi juhataja viimase kuue aasta jooksul ja ta omab pikka ja lasaldast kogemust Armea tegevuse üle mitmel maal. Olgu Jumal meie yse staabiülemaga tema vastutusrikkas töös.

Oleme saanud informatsioone, et rahvusvaheline sekretär Europas, komandör Blowers, on kindrali poolt määratud rahvusvahelise sekretäriks kogu maailmale, esindades kindralit tervet maailma ja olles vastutav töö eest igal maal.

Meie saime väga vaimustatud komandör-leitnant Davisi küllaskäigust moodunud kuul nii Lätis kui Eestis. Tema rünnaku ajal tuli Lätis 185 hinge kahetsuspärgile, ja Eestis 40, mis et kogu rünnakul meie mail oli 225 hinge, kes otsisid päästmist ja pühitsust. Mul oli eesõigus viibida komandöriõiga ühes kogu külastuse ajal, rõõmustasin puutudes kokku sellistestega ja nähes aulisi järeltõuse.

Komandör on nüüd lõpetanud oma pika üheksakuulise rünnaku ja sõitis tagasi Ameerikasse. Jumala õnnistatus hingaku jatkuvalt komandöri üle ja tehku tema töövilja püsivaks. Ma lootan, et milmed, kes said ümberpööratud komandöri küllaskäigul, saavad sõduriks.

Kapten Luther oli hääks abiks ja toeks komandörile, tõlkides (Järg 4. veerul.)

Kuidas sa palud?

Kirjutanud kindral Bromwell Booth.

Kas sa ei usu, et palve jäetakse sagedasti meie poolt hoolitusse?

See on õigus, et Päästarmee iseenesest on vastus palvele, see asutati palve läbi, ja seda peetakse ülal palve läbi. Igale tähelepanijale on Armea tõendused, et Jumal kuulab ja vastab oma laste palvele. Selles ei ole mingit kahtlust, vaid see on kindel tõde.

Vabalt mõtleja, kes ei näe seda, ei või kuidagi olla ärkvel. Päästarmee on siin, mitte kui mõni juustust raamatust, või mõni väide, mida püütakse tõendada, vaid kui elav organisatsioon. Seda võib näha tänapäev, ja seda võib ka kuulda üsna hästi; selle eest ei saa minna ära. Ja see on vastus palvele.

Agaga ma et mõtle kunagi neile palvetele, mida saadetakse ülesse Päästarmee ruumidest Jumala juurde, samuti ta asutustest ja kodudest, vaid minu rõõm on segatud rahutusega: „Ei paluta nii palju, kui oleks vaja.“

Ma ei mõtle, et kõik välja ja staabiõhvitserid paluvad nii palju, kui nad peaksid, aga just praegu mõtlen sinule, müt armas lugeja.

Kas sa palud nii palju, kui sa peaksid?

Tahan seada sulle ette paar küsimust, millele vaevalt võid vastata mõnele teisele kui ainult Jumalale endale.

Kas ei ole õigus, et kord sa palusid koosolekul palju tõsisemalt kui praegu? Kas sa ei palunud sagedamini, niihästi oma huultega kui oma südamega? Kui on nii, siis sa oled tõesti minemas tagasi.

Sa võib olla oled läinud edasi teises mõttes, aga mis käib vaimu kohta, mis sisaldab jõudu, siis siin on teisiti.

Mis on põhjuseks?

Kas ma võin küsida sinult: Kas sa palud praegu sama palju kui sa tegid kord enamalt?

Kui ma näen mõnda meest või naist, kes palub vähe koosolekul või jälle, kes omab vähe jõudu palvetes ja oma tunnistustes, mõtlen ma: „Kahjuks palu tema küll vähe oma kambriks“. Just niisama läheb siis ka sinuga.

Kui sul on alati kiire, kui pead paluma Jumalat, ja ei võta omale aega kõnelemiseks temaga ja tema hääle kuulamiseks, mis temal on sulle üteldud, kaotad sa palvevaimu. Sa muutud kuivaks ja külmaks, ja siis on raske koosolekul.

Palud sa korrapäraselt oma perekonnas?

Kui sul on kodu ja perekond, ei peaks sa mitte jätma hoolitusse perekonna palvet. Ja kui sul ei ole oma kodu, siis palu siial, kus sa elad. Taavet ütles, et ta tahab elada ilmalaitmatult siial, kus ta elab oma majas. Kui tema võis teha nii, siis võid ka sina.

Kas sa palud nii tõsiselt, kui tegid seda vanal ajal? Jumalal meeldib inid. Kas sa mäletad, kuidas sul tundus, kui sa hakkasid paluma pastute eest? Sa võitlesid, sa nutsid. Sa tundsid, et pead olema vastupidav palves, kuni said vastuse Jumalalt eneselt. Sa olid tõsine oma palvetes. Kuidas on täna? Kas sul ei ole tundeid, kui sa palud? Kas sa ei nuta? Kas sa väsid ruttu? Oh, need on halvad tunnused.

Palved, mis ei ole tõsised, ei ole kõlblikud, nad on vaid tühjad järeloomused.

Oh, kui see kirjutus võiks ainult tulla mõne kätte, kes on muutunud külmaks palvetes! Oh, et ma võiksin äratada sind, nii et sa annaksid ennast Jumalale sellel silmapilgul, nii et sa hakkaksid hüüdma appi Jumalat tervest oma südamest, nii et ta võiks täita sind palvevaimuga!

Meeldetuletus „Käskudest ja määrustest Päästarmee sõduritele“.

1. Teine päästmise tingimus on usk, mis on patuse isiklik südamese üaldamine, millega ta annab ennast Jumala hoolde, ja võtab vastu Jumala poolt talle pakutavat päästmist.

2. Jumalalt pattude andestamist otsivail võib olla mitmesugune usk, kuid puududa õige päästev usk. Näiteks:

(Järg 6. lhk.)

Juhi märkmeid. (Algus 1. veerul.)

kõigil koosolekul, ja aidates sarnaselt komandöri sõnu tungida kuulajate südamesse. Koosolekute üle leiate enam teateid korpuste raportides, 7. leheküljel. Ma hindan kõike õhvitseride kaastööd neil koosolekul.

Tahan siinjuures võtta võimalust tänada iga õhvitseri ja sõdurit loojate ja sidamliku kaasabi eest rahvusliku üleskute rahakorjames, mis on nüüd lõpetatud. Samuti tahan öelda oma parimal tänu ilude sõbrale lahke toetuse eest. Jumal õnnistagu meid igiaht jatkuvalt. Siis tahaksin ka öelda, kui tänuilku ma olen kõigile järelduste eest enesärkselgamise nädalal, mille järeldused on sõdurite ja õhvitseride töö tagajärg. Jumal õnnistab igiaht riiklikult, kes tõstab tervesüdamlikult tema hääks.

Sellel kuul, 9. mail meil on ka eriline emadepäeva koosolek igas korpuses, ja meie palve on, et Jumal õnnistaks riiklikult iga ema ja aitaks neid võita oma perekonda Kristusale.

Meil on kongressikoosolekul Tallinnas 8.—10. mail, milliste koosolekute ajal tervitame ka tagasi kodumale kapten Maria Bleesi, päüle mõnda aega Soomes töötanud. Meie oleme väga rõõmsad nälles teda jälle meie keskel ja tervitame teda sidamlikult.

Esmaspäeval, 10. mail on eriline sündmus, mil leitnant A. Pihlamets ja kapten V. Muul saavad ühendatud eluuegle teenistusele Päästarmee lipu all. Mul on rõõm juhutada sarnast erist koosolekut ja ma lootan, et kõik sõbrad ja tuttavad tulevad sinna soovima palju Jumala õnnistusi mõlemale õhvitserile, kes esimesena saavad ühendatud sel viisil meie maal Jumala teenistusele.

Vaatan edasi ajale, mil kohtan jällegi iga õhvitseriga ja seltsiliga teie korpustes. Kui olin viimane kord Rakveres, mil oli rõõm võtta süäl vastu esimesi sõdureid. Nad olid meil jaamas vastus sidamliku lauluterpusega, ja näitasid üles oma hindamist komandör Davisi küllaskäigule. Jumal õnnistagu ja aidaku meie viimaseks avatud korpust!

Jumal olgu teie kõikidega!

OSTETUD NAER.

DAVE Freedman, keda öeldakse olevat maailma suurimaid koomikuid, suri ootamatult, kui ta magas — teatatakse New-Yorgist. Freedman oli kurblik ja tõsine välismus. Ta oli enamikule tundmatu, aga ta kirjutas komöödiad, mis, ettekantuna Ameerika parimail näitlejailt, pani naerma miljonid.

Näitlejad andsid talle suure tasu, kui ta vaid aitaks neid, saada inimesi naerma.

Ei ole mitte ainult n. n. humoristid, kes ostavad aineid naeruks. Ka suured rahvahulgad, kes külastavad lõbustuskohti, peavad maksa kaunis palju tunnikese naeru eest. Ja hirmsaim on see, et nad lähevad koju vaesemina oma hingedes kui sinna minnes.

Naeru võib osta, aga mitte rõõmu. Rõõm peab ilmu- ma seestpoolt. Viimaks tuleb surm ja naer vaikib. Mis saab siis, kui rõõm puudub?

Issand võib anda rõõmu, vabalt ja ilma maksuta. Seda rõõmu omake, kui jätame oma patud. Mitte enim.

Mees, kes ei võinud leida rahu.

Kirjutanud brigadir SYDNEY CHURCH.

Joe algas oma elupäevi Čikago tänaval ja kaubasilila ümbruses. Ta oli tüübiline tänavapoiss ja arendas oma halbu kuldvõsu, mis sellitsile halv mõjutusel, nii et temast sai jultunud murdvaras. Ta elu oli ainuke ahel patust ja üleühistmist.

Ühel päeval, pääle haruldaseit õnnestunud sisse-murdmist ja maja rüüstamist ning põletamist, ta ruttas Kanadasse. Ei läinud kaua, kui ta oli jällegi täies tegevuses samal teel, millele ta juba kord oli asunud. Varem või hiljem tuleb küll ülekohtus päevalgele ja selle tegijad saavad oma teenitud karituse osaliseks. Nii juhtus ka siin. Joe langes politsei kätte, ja nii tõsine oli tema kuritegu, et teda mõisteti seitsmeks aastaks sunnitööle.

Joe lahkus karistusemajast kindla otsusega loobuda vargustest ja teinuda omale ülespidamist aasal viisil. Aastad vanglas olid õpetanud talle, et „ülekohtuse tee on raske.“

Kord, vähe pääle vabanemist vanglast, ta kõndis aeglaselt mööda tänavat Kanada linnas. Tänavanaval oli Päästearmee koosolek. Joe peatus ja kuulatas ning läks sõdurite järele saali. Keegi kadeti platvormi oli eriti huvitatud võorast. Järelekoosolekul ta kõneles Joega ta hinge üle ja tal oli rõõm paluda temaga kahetsuspingil.

Paar nädalat läks kõik hästi. Aga siis tuli muudatus; ta ohvitserid panid seda tähele, et ta oli nii väetunud ja rahutu. Iga kord, kui ta nägi mõnda politseiniku, värises ja kartis ta erilisel, et teda võib-olla tabatakse tugevasti ja viiakse vanglasse.

„Ei, nüüd ma ei suuda kannatada seda enam“, ütles ta ühel päeval kaptenile. „Ma olen nii õnnetu, mulle on põrgu juba siin maailmas.“

„Aga, kuidas on see juhtunud?“ küsis kapten.

Joe vastas põigeldes, et midagi on tema minevikuelus, mida ta ei ole veel ülestunnistanud, ja et ta ei tahtnud ka tunnistada seda täielikult, vaevles ta ööd kui päevad. Joe lahkus säält linnast ja läks, kahju itelda, tagasi oma endise elu juurde.

Möödusid mõned aastad. Kadeti, kes oli pannud tähele Joed esimesel korral Päästearmee koosolekul, oli kõnele- nud temaga ja palunud ühes temaga, oli lahkunud kadeti koolist ja oli nüüd korpuse

kapteni ühes linnas Ühendriikide piiril.

Ühel õhtul, pidades vabaüh- koosolekut, ta märkas Joed juba koosoleku algul viimaste kuulajate seas.

Mõni päev varem oli linnas toimunud suur murdvargus. Kõik murdvargad olid põgene- nud politsei kätest, pääle ühe, keda peeti linna arestimajas. Aga õösel ta oli staginud läbi aknavõred viiliga, mille ta peitnud oma kingasse, ja oli sel viisil pääsenud õiguse kä-

Kapten manitseb Joed tulla tagasi Jumala juurde.

test. Linnas räägiti väga pal- ju noist sündmusist.

Niipea kui kapten nägi Joed, tuli ta mõttele: „See on mees, kes on põhjus kõige rahu- sele.“

Ima et ta oleks pannud Joed tähele, ta kõneles eriti tema tabamiseks, rääkides patust ja kohtust.

Millise mõju see jättis Joele? Alles pääle koosoleku lõppu, kui sõdurid marssisid saali poole, vaatas kapten ümber, ja leidis Joed sügavasti liiguta- tud, võideldes oma tunnete var- jamiseks. Ta näitas käega Joele, et ta tuleks kaasa, ja nii ta jälgiski marssi kaugusest.

Tolle õhtu sündmusid ei unune niipea juuresviibijate meelest. Niipea, kui algas jä- relkoosolek, lahkus kapten

platvormilt, otsis üles Joe ja manitses teda tulla tagasi Ju- mala juurde.

„Ei, seda ma ei või“, vastas vaene mees. „Teie ei tea, mi- da see tähendaks minule. Tun- nistan ma üles oma süü, saa- detakse mind tagasi vanglasse, aga seda ma ei suuda enam välja kannatada.“

„Parem on minna vanglasse kui põrgusse“, ütles kapten.

„Oh, mu Jumal“, ohkas Joe. „Elu, mida ma elan praegu, on põrgu maailmas.“

„Tee ainult seda, mis on õi- ge, ükskõik, millised ei oleks ka selle järeldused, siis täidab su hinge Jumala rahu“, jatkas kapten.

„Ma tahan! Ma tahan!“ hüü- dis Joe ja kuna pisarad voola- sid ta põskedel, ruttas ta ka- hetsuspingile.

„Kapten“, ütles ta natuke hiljem, kui ta oli juba rahune- nud, „tooge politsei! Olen tei- nud oma otsuse ja tahan tun- nistada kõik, ja nad võivad te- ha minuga ükskõik, mida nad tahavad.“

Kapten mõistis, et parem tee on, täita tema soovi, ja selle- pärast ta läks välja politsei järele. Vahepeal levines jutt, et üks murdvargaist, kelle pea- le politsei pidas jahti, oli Päästearmee kahetsuspingil, ja hulk rahutuid inimesi tulid Armeesse saali vaatama, mis sääl juhtus. Kui ametnik oma uni- vormis tuli koosolekuruumi ja läks platvormi poole, tõusis pinevus haripunktile.

„Siin on mees“, ütles kapten näidates Joele, kes seisis vaik- selt mõtetes — siht kõikide uudishimule.

Politseinikul ei olnud kunagi ennem olnud vaja viia kedagi Päästearmee kahetsuspingilt otse vanglasse. Ta seisis sääl kaheldes ja ei taibanud öieti, mida temalt sooviti.

„Mida teie soovite, et ma teeksin“, küsis ta lõpuks Joelt pääle piinlikku vaikust.

„Viige mind politseijaos- konda“, palus Joe, „ma lähen vaikselt ja rahulikult.“

Nad lahkusid seltis saalist. Ametnik ei teinud mingit kat- set tema käte raudu panemi- seks, ta oli õnnelikult teadma- tuses sellest, kui suur murd- varas oli mees, kes andis en- nast vabatahtlikult seaduse kätte. Muidu ta ei oleks lask- nud teda kõndida vabalt oma kõrval. Kahlemata ta käed oleksid pandud raudu ja abi- väli oleks kutsutud välja. Aga midagi sarnast ei olnud ka tarvis; sest Joe oli nüüd en- nemini Jeesuse Kristuse vang kui seaduse, ja ta oli kuulelik Vaimu manitsusele, kes ilmut- tas temale, mis kuulub Jumala riigile. Ta omas täieliku rahu ja rõõmustus kui uus inimene Jeesuses Kristuses. Tema ras- ke koorem oli ära võetud. Kind- late sammudega ja kerge süd- amega ta kõndis mööda tä- navat, et minna vangil.

Järgmisel päeval tuli kapten külastama teda. Kui nad seisis sääl ja kõnelesid läbi raudvõ- rõõmus salapolitseinik.

„Sääl on tõsine napp! Teie sarnased inimesed peaksid ole- ma vaimuhaigetega ühes ma- jas!“ pilkas ta, olles veendu- nud, et inimene, kes annab en- nast vabatahtlikult kohtuka- ristuse alla, peab olema rumal.

Ülejäänd osa Joe eluloost on lühidalt jutustatud. Kui Joe oli tunnistanud täielikult oma süü — ja seda ei olnud vähe — saadeti ta Ühendriikidesse vastutama oma murdvarguse ja mõrva eest, kui maja põle- tati, millest ka tema oli võtnud osa. Teda mõisteti viieks aast- tak sunnitööle, kuid vabastati juba ühe aasta pärast. Siis sai temast päästesõdur ja ma- line Issanda teener.

Elada selle läbi, et antakse.

Ma mõlten roosile, kes ütles enesele: „Ma ei taha anda ära oma ilu. Tahan pidada seda endale. Ma panen kinni oma õielehed ja ei lase oma lõhna välja.“

See roos ei võinud elada. Ta ei võinud pidada oma ilu ja lõhna isendale, vaid ta pidi surema.

Nüüdama võib ka inimese enesearmastus temalt kõike hääd. Kes hoiab enese andmisest tei- tele, kes hoiab endale kaastundmi- se õrnust ja keeldub ütlema kaastunde ja armastusõnu, leiab peagi, et ta kaotab just neid asju, mida ta püüab peita ja hoida enesele. Ta mehejõud kuivab. Tema ülsam loomus tallatakse ära. Ta muutub kurdiaks oma kaastunde abihüüdele. Pisarad, mida kua- gi ei valata teiste kannatuste pü- rast, muutuavad kibedaks ja ha- puks äädikaks ta oma südames.

Pühapäeval, 9. mail peetakse korpustes

emadepäeva koosolekut.

Ligemaid teateid igast korpusest.

OLED SA PÄÄSTETUD?

See on isiklik küsimus, millele igaüks peab vastama kas ja või ei. Paljud vastavad „ma loodan“. Kui nimi on kirjutatud kirikuraamatusse või Päästearmee sõdurite nimekirja, siis arvatakse, et nüüd on kõik korras, aga nii küll ei ole. Teised jälle vastavad, et Jumala armu läbi, Jeesuse Kristuse läbi kõik on päästetud, sest armastuserikas Jumal päästab lõpuks kõiki, vaatamata sellele, kuidas nad ka ei oleks elanud.

Nii võib ju arvata, et kõik on korras Jumala ees, aga kord peab ärkama ja nägema hirmust tõe. Piibel hoiatab inimesi, kes elavad üksikõikluses. Pea meesle Jeesuse sõnu Nikodemusele: „Sina peab ülevalt sündima.“

Sündida ülevalt ehk sündida uuesti tähendab kahetseda ja jätta patt ja uskuda, et Jeesus on neid andestanud, et tema on isiklikult päästnud niid pattudest.

Hingele, kes möödub üksikõiklaselt sellest tähtsast küsimusest ja jätab sellele vastamata, ei ole mingisuguseid lootusi. Sellevastu on aga palju lootust sel, kes kuuleb küsimust, mõistab seda ja vastab kindla ei-aga, sest sarnasel hingel on palju Jumala töötusi, millest haarata kinni.

Kristus ütles: „Mina ei ole mitte tulnud õigeid, vaid ilukohtesuude meeelparandamisele kutsuma.“

Salalikule ja enesest õigele ei ole päästmist, vaid see on patustele, kes tunnistavad oma süüid. Neile ütles Jeesus: „Tulge minu iuurde kõik, kes teie vaevatud ja koormatud olete ja mina tahan teile hingamist saata. Paluge, siis peab teile antama, otsige, siis peab teile leidma, koputage, siis peab teile lahti tehtama.“

Vaata alandlikule tõlnerile jumalakojas, kes seisest kõrvallises paigas lööb enesele vastu rindu ja hüüab: „Jumal, ole mulle patusele armuline!“ Ta läks koju õigeks mõistetult, kuna variseer ülistab oma häid töid ja Kristus mõistab temale kohut.

Kui sa ei ole päästetud, siis otsi teda praegu, ja kui sa oled juba päästetud, siis too Kristuse iuurde neid, kes veel ei ole päästetud.

„Vanadake, misuguse armastuse Isa meile on andnud, et meid peab Jumala lasteks hüütama.“
(1. Joh. 3:1.)

Jõud ülevalt.

Kui kena, et viimane pilt, mida omame meie Issandast ja Opetajast siin maailmas, ei näita teda rippumas ristil täis valu ja kannatust, vaid kui ülestõusnud Araabia päikese, kes võitis haura üle; võitve Poeg läheb tagasi oma igavese Isa juurde; Opetaja, kes tahab olla oma järgritega kuni maailma lõpuni!

Ta teadis, mis ootab tema järgreid ees; ta teadis, et mitmed neist pidid suurema märtrina, ja sellepärast oma suures armastuses ta lubas neile jõudu, väge kõrgest.

„Teie jääge Jeruusalemma linna seniks, kui teid chitakse väega kõrgest.“ (Luuka 24:49).

„Teie peate Piüha Vaimu väe saama.“ (Ap. teg. 1:8).

Jeesuse sõnad „teie jääge... seniks“ tähendavad, et nimetatud jõud on järeldus vastupidava ja kannatlikule otsimiselle. Ainult need, kes võivad suruda alla oma kannatamatust ja ootavad Jumalale, on kohased võtma vastu ja alal hoidma väge, mis on tarvilik jumalakarlikus elus ja tema teenimises.

Mitmed Jumala lapsed kaotavad just seda, mis on suurim ja parim, sellepärast et nad ei oma küllalt kannatust. Paigale jäämise või ootamise vaim on veel praegugi saladus efektiivsele jõule. Kui meie ootame, meie saame tunda oma enese armastust ja kuidas meie otsime oma paremust. Meie õpime tundma, kui vilets ja puudulik on meie oma poolt mõeldavad jõud, mida omame ja kui sügav on meie sisemine puudus. Ainult sarnase ootamise läbi meie leiame mõtmatuid võimalusi elule, mis täidetud „väega kõrgest“.

Nõid Siimon (Ap. teg. 8:18—19) ütles apostlitele: „Andke mulle ka see meelevald“, ja pakkus neile raha, et saada selle eest jõudu. Pääle teda, igal ajal, on leitud paljuid, kes oleksid soovindud seda jõudu, kui seda oleks vaid saanud raha eest. Aga seda annab Jumal ainult sellel viisil, kuidas ta ise määrab.

Aastasajandeid enne Jeesuse tulekut siia maailma, manitseisid Israeli rahva vaimuliku juhud, et nad „ootaksid Issanda“.

Jesaja kirjutab: „Seepärast kannatab Jehoova, et teie peal- te võib armu heita... öndsad on kõik, kes teda ootavad“ (Jes. 30:18), ja „Kes Jehoovat ootavad, need saavad uut rammu“ (Jesaja 40:31).

Taavat laulis: „Ole vait Jehoova ees, ja oota teda ikka“.

(Laul 37:7), ja „Otsi kui sulaste silmad vaatavad oma isandate keele... nõnda vaatavad meie silmad Jehoova, meie Jumala, peale“. (Laul 123:2).

Meie lähemene nüüd nelipühadele, suurimale sündmusele kristlaste ajaloo. Nelipüha ni-

Peetruse jürikas jutlus pääle Piüha Vaimu väljavalamist.

mi tuleb kreeka keelest, tähendades viiekümmendat. Nelipühi pühitatakse nimelt viiekümmendal päeval pääle ülestõusmispiühi.

See oli samuti piüha, mida Issand oli määranud tänuandmise piühiks aasta lõikuse eest (2. Moos. 23:16), ühenduses tänuliku meeldetuletamisega Israeli laste vabastamisest Egiptusest. Nelipüha päev, viiekümmes päev pääle paasapiüha, olevat ka päev, mil Jumal andis Moosesele Siinai mäel kümme käsku. Umbes viieist aastasada hiljem nelipüha päeval valati välja Piüha Vaim ootavate järgrite üle.

Piüha Vaim on, nii ütelda, äralunastatute armu kroon. Sellepärast anti kõik teised armuannid ennem, Piüha Vaim teeb teisi mõjukaks.

Ta teeb inimesi tugevaks. Piüha Vaimu eesmärk on kasvatada tugevat ja pühitsetud rahvast. Ta teeb meid vahvaks ja julgeks, ta päästab meid kartusest. Ta tegi nii apostlitega. Nad olid harilikud lihtsad inimesed, kuni neid täideti kõrgest väega. Pääle selle, kui nad saanud sarnase jõu, nad läksid välja kuulutama armuõpetust täie kindlusega ja jõuga, mis andis neile edu.

Kui Piüha Vaim oli välja valatud nende pääle, panid nad terve linna kihama, ja nende pääle kaevati, et nad „tõstavad tili kõiges maailmas“ (Ap. teg. 17:6).

Tuhat üheksa sada aastat hiljem on just samane tarvidus

inimestest, kes „tõstavad tili kõiges maailmas“, nimelt selles mõttes, et nad äratavad patuseid oma hädaõhtliku seisukorra nägemisele ning vastutustundele Jumala ees, maailma ja iseenda ees.

Kahjuks puudub sarnane jõud mitmel praegusel ajal. Kogu ristirahva ajaloos ei ole võib-olla kunagi olnud sarnast aega, kui oleks veel raskem kui praegu „jääda paigale“, olla vaiksel ja oodata meie rahutul ajal. Aga kas just rahutused ja hädad ei oota meilt, et saaksime täidetud väega kõrgest, kui tahame oma tööd näha viljarikkana?

Kui meie varsti pühitsetame aega, mil Piüha Vaim valati välja esimeste järgrite üle, kas siis meie, päästesõdurid, ei peaks vaatama oma südamesse ja jõudma kindlusele, et meie omame sarnast jõudu, nii palju tähendavat tunnusmärki? Oma univormiga ja militäarse korraga meie oleme lahutatud maailmast ja teistest kristlikest kogudusist; aga kas on olemas ka sama selge vahe just küsimuses „väe kohta kõrgest“?

Jakobus tuletab meie meelde, kuidas „maamees ootab kallist maa vilja, pika meelega seda oodates, kuni ta saab varase ja hilise vihma“ (Jak. 5:7). Meie ei või teha Jumalale eeskirju, millal ja kuidas ta peaks jagama oma andeid. Meie ei või öelda: „Kuule, Issand, sest su sulane riigib“, vaid selle asemel: „Räägi, Issand, sest su sulane kuuleb!“

Ja kui me ootame, et kuulda Issanda häält, valmistatakse meie süda Piüha Vaimu vastuvõtmiseks, kes ainuüksi võib jagada meile „väge kõrgest“: jõudu kannatlikuks vastupidamiseks, jõudu enesevalitsemiseks, jõudu teenimiseks, jõudu — püsivat jõudu.

Järg 5. leheküljelt.

Ühenduses oma sooviga ütlen sellepärast oma tänu Jeesusele, kes annud mulle armsamat ja kallimat kõikidest õitest inimlikkuse aias, minu ema. Tänu, Jeesus! Aita mind olla väärt oma ema.

Tasa, — kuulen ema häält vaiksel laulvat taevast maast, kus ei ole enam muresid ega valusid, ja kuhu ta igatseb kogu oma südamega.

Piibel
on Jumala sõna.

Ema on mu parim sõber, ilusaim ja armsaim siin maailmas. Tema juurde lähen oma kurbustusega, oma rõõmuga, oma valuga ja oma mitmesuguste väikeste muredega.

Ta on alati nii armastav ja kaasa tuudev, ja alati leiab ta aega kuulata minu ja mu õdede-vendade jutudele. Tema kannatus näib olevat lõpmata. Sageli istetan, kuidas ema suudab pidada kõike meie majas korras, sest see ei ole kindlasti mitte kerge töö isikule, kellel on nii palju kohustusi täita kui emal, ja veel nelja elava ja vallatu lapsega oma ümber. Mulle näib, et ta on õppinud tegema, mis teiste meelest on võimata.

Enam ei nurise iialgi. Ta vaid hoolitseb ja töötab, et perekonnaliiget oleks mõnust ja rõõm. Tema on, kes päeva jooksul vaigistab valusid ja õhtul suudleb meid õrnalt soovides hääd ööd. Enam on, kes palub alaliselt Jumalat, et tema hoiaks ja kaitseks meid patust.

Vahest ma imetlen ja küsin endalt, milline oleks küll meie elu ilma emata. Kui ema saaks ära võetud — ja, see oleks nagu päike loojekse läänest ja ei tõuseks enam kunagi.

Ma tänan Jumalat ema eest ja püüan päev päevalt sarnaneda enam talle. Ta võib õigusega öelda: „Käige minu järel, nii kui minna käin Kristuse järel.“

Kes on, kes naeratab ja tänab kõige väiksema asja eest? See on ema. Kes on, kes üsna rõõmuga ja meeleldi teeb minu eest asju, mille eest teised põikleksid? See on ema. Kes on, kes tõöst väisunult istub vahest, et puhata hetkeks, kuid on kohe valmis tegema mõnd armastustööd oma pojale, kui ta tuleb töölt, ja teeb seda alati lahke naeratusena? Ema. Kes on, kes parandab väikeste venna jaki, kui ta käristanud sellesse mängimise ajal augu? Ema. Kes on küll sarnane, et ta võis ohverdada ükskõik mida paari poisi eest, kes mõtlematult unustavad isegi tänada? Ainult ema.

Ema on, kes mõistab meid, kes manitseb ja hoitab, kes annab meile oma armastust ilma mõõduta. Ema on, kes kannatab kõige enam, kui meie satume raskustesse või teeme midagi, mida meie ei oleks pidanud. Ema on, kes palub meie eest, aitab meid ja teeb meie eest plaane aasta aasta järele; tema usaldab meid ja kannab eneses suurimaid lootusi meie kohta.

Rõõmustan selle üle et mu ema on salvatsioonist. Sellel aastal on mõõdnud kolmkümmend aastat ajast, kui temast sai ohvitser, ja ta on palunud palju palveid nii minu kui teiste eest. Jumal õnnistagu mu armast ema!

Olles kõige vanem kuue lapse seas, nüüd ma mõistan, kui palju vaeva ja muret on ema saanud

EMA—

inimkonna suur soojusallik.

Emadepäeval mõtlevad lapsed tänuga, auandmisele ja armastusega emale. Allpool on mõned tervitused emale, mida kirjutanud salvatsioonistide lapsed, kes esindavad tuhandeid teisi, kes tahaksid ja võiksid ütelda seda sama oma emade kohta.

kannatada, et kasvatada meid häädeks ja kasulikeks meesteks ja naisteks. Ta nägi selle eest vaeva, et meie oleksime terved ja tugevad, meis oli vaja kasvatada hääd iseloomu, ja üle kõige pidi meile saama osaks vaimline üleskasvatust. Kardan peaaegu, et vahest paistis, nagu meie kunagi ei suudaks õpetada tegema õieti;

aga Jumalale tänu, ema ei heitnud kunagi lootust, vaid jatkas oma vastustusrikka ülesandega.

Kui hästi ma mäletan juhtumist, kui mind saadeti välja otsima mu kolme nooremat venda, ja kuidas leidsin neid pargis lõbusamas lumilõrtsis, läbimärjad. Viisin neid koju ema juurde, kes esimese silmapilguga mõistis, et

Minu ainuke, lühike elu.

Kirjutanud proua komandör Celestine Oliphant.

„Ses oleme meie Jumala armastuse ära tunnud, et tema oma elu meie eest on jätnud; ja meie peame ka elu vendade eest pätm.“ 1. Joh. 3:6.

MIDA ma teen oma ainukese, lühikese eluga? Milleks ma elan? Kas nendele asjadele, mis mööduvad, või iseen-dale? Kuhu ma kogun oma varandused? Kas siin, kus koi ja rooste rikub neid? Kas ma teen oma elarvete elule igaveses valguses või ainult maistest vaatekohast nähtud tarvidust järele? Milleks sina elad? Pea meeles, et Jumal nõuab sinult ära iga armuanni eest, mida oled saanud, ja kõige eest, mida omad! Kui sa ei tarvita oma andeid Jumalale kasuks, siis sa varastad Jumalat. Sa varastad enesele seda, mis kuulub temale. Ta löi sind enesele auks, ja selleks et sa võiksid anda ennast temale elavaks ohvriks oma kaasinimeste päästmiseks. Iga kristlane peaks olema väga hoolas ja virk Jeesuse tööline, „alates Jerusalemmas“ — õieti öeldud, alates oma kodus, kuid hiljem vaadates ka välja, üle kodusente, suurde viletsusega täidetud maailma, kus on nii palju surevaid patuseid ja leigeid kristlasi. Oh, see suur haigla — maailm! Säälnon vaja mehi ja naisi, kes ise on terved ja kes on häatahtlikud levitama Jumala valgust pimeduses ja viletsuses. Elu on tõsine, ja see on lühike. See on külviaeg. Külvla Jumalale ja igavikule! Külvla Pühhas Vaimus! Ära karda pisaraid ja kannatusi! Sõnad, mida me rüügime, ja teod, mida teeme Jumalale, ei ole lumehelbed, mis kaovad — ei, need on seemned, mis kannavad igavest vilja. Ja Jumal on ustav. Igaüks saab selle järele, kuidas ta on elanud, armastanud ja töötanud. Suurel päeval ei tehta mingit viga!

Esmaspäeval, 10. mail, kell 7.30 õht.

Immanueli kirikus,

Jõe t. nr. 12

leitn. A. Pihlametsa ja kapten V. Muuli

abiellu õnnistamine

diviisi komandöri major A. W. Lockyeri poolt.

Kõik tervitatud!

nende lõbule võiks kergesti järgneda kopsupõletik. Mida ema teigi? Kas nad said koha söömamise ja nuhtluse osaliseks, niipea kui tulid tuppa? Ei, kõigepealt pidi võtma määrad riided seljast, iga laps pidi saama sooja jalavanni sinepivees, midagi sooja kõhtudesse ja kuivad riided selga. Kui siis ema oli teinud kõik küllmetuse ärahooldamiseks ja nad ei olnud enam näljased ning olid soojendatud end, karistas ta neid nende sõnakuulmatuse pärast. Seda niimetan tõiseks emaarastuseks.

Sageli rääkis ema minuga üksikult tähtsusest olla õiglase, aus, armastav ja õrna südamega. Mitu korda tundsid, nagu mu süda tahaks lõhedada kui nägin oma viga neis asjades, kui palju see tekitas mu emale muret.

Oma praeguse seisukoha pärast Jumala ja igaveste asjade vastu, olen suur tänuvõlglane oma emale. Ta püüdis anda mulle mitte ainult teoreetilist teadmist Jumalast, vaid ta näitas ka oma eluga, et on võimalik elada kui tõsine kristlane.

Kui isa oli ära, juhatas ema perekonna-palveid. Ta pelus meie eest ja õpetas ka meid paluma. Need palvetunnid kodus, mu vanaemate juhatus ja nende jumal-kartlik elu on põhjuseks, et olen nüüd päästetud ja tahan minna välja täielikumale Jumala teenistusele. Mu ainuke soov on jääda truuks Jumalale ja Armeele, ja midagi ei või valmistada mu emale suuremat rõõmu kui just see.

Oma ettekujutuses näen aulist lilleaeda igasuguste õitega. Tahan nimetada seda inimlikkuse aiaks ja äga lill esindab inimesi. Jumal on kärner.

Mõnel lillal on teravad okkad, teised on norus ja närtsinud. Ometigi on kõik kärneri hoolitsuses all ja peavad näitama end täies ilus. Kui vaatlen seda, näen oma ümber mõnd ütlemata ilusat õit, nende seas on siiski üks ilusam ja allisem kui kõik teised, seda õit ei suuda ükski ületada ilu poolest. Ja see õis inimlikkuse aiast on mu ema. Armas väike ema! Mu ema on minu elu kuninganna. Ema, minu oma väike emake, ema, kes teab, mida tähendab kannatus, kes teab, mida tähendab eneseohvrimine, ema, kes teab ükskõik mida oma armsate eest, kui see tuleb ainult neile häaks.

Kodus on ema meile alati vaimustuseks. Ta on näidanud meile teed risti juurde, ta on lugenud meile piiblit ja seletanud seda, mida meie ei saanud hästi aru. Ta on alati manitsenud meid anda Jumalale esimest paika meie südameis, Jeesusele, kes suri meie päästmiseks pattudest.

„Mitu korda ütles ema: „Ärge kiitke mind, sest Jumal on aidanud mind teha, mida väikest ja tähtsusetult olen teinud, kiitke ja tänage selle asemel Jeesust.“

(Järg 4. lhk. 4. veerul.)

Tagasihoidvad käed.

Südamlikult manitses koosoleku juhataja oma kuulajaid panna tähele võimalust vabanemiseks oma patukoormast, aga oli nagu nägematu käsi, mis hoidis inimesi tulemast.

Umbe kesk saali istus keegi mees oma elu paremais aastais. Ta oli haaratud vaimulikkust õhkkonnast, mis valitses ruumis, aga seda ei võinud keegi märgata temast, sest ta oli harjunud varjama oma tundeid. Välselt vaadatud — ta oli kuluunud — ja esimeselt ta oli kuluunud. Päevade ja ööde rändamised mööda tänavaid olid mõjunud raskesti temale, ja ta patukoorm ei teinud ta alalist kõnnakut sugugi kergemaks. Puudus ajalikkude asjade järele ja igasugused välised hädad olid on juba küllalt mõjuvaid suure koorma tekitamisel, aga kui see on tekitatud eneeatamisel ja kangekaelsusel, on koorm kahekordselt raske.

Jumal oli juba ammu otsinud teda, aga ta ei pannud seda tähele. Koosoleku ajal talle tuli meelde, mida ta oli kord lugenud „Sõjahüüst“: „Mõned käed lehitsevad piiblit, kuid piibel avaneb ainult kokkupuundud kätele.“ Mõned sõnad koosolekujuhatajal olid tuletanud talle seda meelde. Nüüd oli küll temal võimalus kahetsuspingile minemiseks, et ta võiks sääl põlvitada Jumala ees ja võtta kinni tema töötustest. Oleks ta läinud, siis võib-olla oleks jää murduunud ja mitmed oleksid jälginud tema eeskujule. Ta tahtis just tõusta üles ja minna kahetsuspingile, kui saajan tuletas temale meelde ta kuluunud kingi. Ta ei võinud ju põlvitada terve ruumitähel rahva ees ja näidata, et tal ei olnud jäänud midagi üle ta kingatähdeld! Ei, see ei olnud kohane! Päästmiseotsimine võib jääda teiseks korraaks, kui ta on natuke korralikum.

Tagasihoidvad käed kuluunud kingade näol!

Väike asi, millest võiks kergesti saada üle, ütleb mõni. Ja, muudigi, aga siin elus juhtub sageli nii, et väikese asjad otsustavad suure tähtsusega asju.

Oleks ta aivanud, milliseid raskusi ta pidi läbi elama, kui ta ei hoolinud sellest oma võimalusest, siis kindlasti ta ei oleks pannud tähele oma kuluunud kingi. Aga ma ei taha jutustada teile tema raskustest, vaid tahan öelda, et sama mees sai mõne kuu pärast veel ühe võimaluse otsida Jumalast. Siis oli patukoorm muutunud nii väljakannatamatult raskeks, et ta peaaegu nõrkkes selle all. Mõned sõnad vabaühukoosoleku juhatajal avasid ta silmi. Ta läks koju oma vana ema juurde, kes ei jätnud järele palumast tema päästmise pärast, ja sääl õiksiluduse ta võitles oma jaakobivõitlust, mis lõppes sellega, et ta omandas päästmisekindluse.

Aga sellepärast et mees, kellest jutustasin lühidalt, sai veel ühe võimaluse, et ole veel suguti õeldud, et ka sulle antakse sarnast armu. Ära lase midagi takistada sind, kui kuuled

(Järg 4. veerul.)

KONGO MUINASJUTTE.

Misjonär Martin Westling jutustas kord lastelehes paar muinasjuttu Kongoast, ja meie võtame siin vabaduse nende edasiandmiseks.

Kui noored või vanad istuvad tule ümber või on väljas karavaniteekondadel, jutustavad nad sageli üheteisele muinasjutte, mis lõbus-tab neid väga. Sarnased muinasjutud rõuqivad sageli loomadest ja annavad enamasti mõnd hääd õpetust. Nad on vahest väga targasti võlva mõeldud. Anname siin kaes sarnast kongo muinasjuttu.

Elasid kord kukk ja leopard, kes said häädeks sõpradeks, ja oma sõpruses laenas leopard kord kukele raha. Määrati kindlaks, et teatud päeval tuleb leopard kuke juurde koju ja toob talle raha. Kindlaks määratud päeva hommikul tampsik kukk mõned punase pipra terad peeneks ja segas veega, nii et vedelik sarnanes verele. Niipea, kui ta kuulis leopardi olevat teel tema poole, ütles kukk oma orjadele: „Kui leopard tuleb ja küsib minu järele, siis üttele, et mu pea on võetud otsast ja saadetud naiste juurde põllule, et nad kammiksid ja puhastaksid seda.“ Siis ta pistis pää tiiva alla ja laskis valada punast vedelikku kaela üle, nii et see sai värvitud punaseks ja et see sai tilkuda maha nagu veri.

Leopard tuli ja küsis oma hääl sõbra järele. Orjad jutustasid, mida kukk õpetanud. Leopard läks ligemale vaatlema imet, ja kui ta nägi punast vedelikku tilkumas kaelalt, uskus ta, mis talle öeldud.

Kui ta tuli kord hiljem sinna, küsis ta kukelt, kuidas ta teinud seda, sai ta järgmist nõuannet: „Kui sa tuled koju, siis lase oma pää otsast ära raiuda ja saada seda ära kammimiseks ja puhastamiseks — vaata, nii on kuidas pead tegema.“

„Tänan, tänan, mu armas sõber,“ ütles leopard, „kui ma tulen koju, siis kõik mu küla elanikud peavad üsna imestama.“

Ja siis ta läks koju ja jutustas kõigile, et ta õppinud sarnase erilise nõiankust.

„Millise, millise siis?“ küsiti temalt.

„Ja, ma lasen oma pää otsast ära võtta, lasta seda kammida ja puhastada ja siis panen seda oma külge tagasi,“ vastas leopard.

„See peab sindima!“ vastasid kõik ühest suust.

Nüüd saatis leopard küsu kõigile ümbruses olevatele küladele, kutsudes neid tulema vaatama suurt imet. Ja kui suur hulk inimesi oli kogunenud, läks leopard nende keskele ja laskis oma pää otsast raiuda. Aga ta jalad ei pidanud vastu ja ta kukkus maha. Pää toodi tagasi, kui ta oli kammitud ja puhastatud. Aga se-

da ei saanud enam kimmitada kaela külge. Nii siis suri leopard, sellepärast et ta arvas end võivat teha kõik, mida teised võisid, ja ka sellepärast et ta ei tarvitanud oma mõistust arusaamiseks kuke rumalast kõnest.

Ära usu kõik, mida sa kuuled või näed!

Ühel päeval otsis keegi näljane antiloopeid, ja nägi siis palmipähklite kobarat rippumas palmi otsas. Aga ta ei võinud ronida palmi otsa pähklite järele. Sellepärast ta otsis üles oma sõbra palmirovi ja ütles talle: „Ma tean, kus on ilus kobar palmipähklid, ja kui sa lubad anda mulle mõned pähklid, ma näitan sulle, kus nad asuvad.“

Rott lubas seda meeleldi, ja nii nad läksid kahekesi metsa, kus olid palmipuun-pähklid. Rott jooksis ruttu ülesse palmipuule ja istus sinna sööma.

Mõne aja pärast hüüdis antiloope: „Mu sõber, viska mõned pähklid mulle alla, nagu sa lubasid!“

„Oh,“ vastas rott, „kui ma söön, olen ma kurt, ja ma ei või kuulla, mida mulle öeldakse.“ Ja nii ta sõi edasi.

Antiloope ootas veel mõnda aega ja kordas sama nõuet. Aga rott ei hoolinud sellest midagi, vaid sõi ikka rahulikult edasi ja vastas päilegi, et ta ei kuule üldse midagi, kui ta sõöb.

Siis kogus antiloope kolku hulga hagusid ja lehti, rohtu ja oksa, ning tegi palmijala juurde suure fule. Mõne aja pärast hüüdis rott: „Onu antiloope, kustuta tuli! Soojus ja suits lämmitavad mind!“

„Oh,“ vastas antiloope, „kui ma soojendan ennast tule juures, ei või ma kuulla midagi, mis öeldakse mulle.“ Ja siis ta tegi tule veel suuremaks.

Rott lämbus suitsust ja kukkus maha surnult. Siis läks antiloope külla ja võttis kõik, mis kuulus rotile.

Kui sa annad mõnd töotust, pea seda!

Sarnaseid ja veel teisi muinasjutte räägitakse kogu maailmas, ja meie peame nõustuma, et neis peitub hääd õpetust, ja sellepärast noortel on kasu nende kuulmisest.

Meeldetuletus „Räskudest ja määrustest Päästearmee sõduritele“.

(Algus 2. lhek.)

a) Inimene võib uskuda, et Jeesus Kristus on surnud tema eest. Paljud, elades avalikkja ja inetut patuelu, usuvad seda, kuid olavad siiski Jumalale vastu pannes ja teotades teda, nagu varemgi.

b) Patune võib uskuda, et Jumal on võimas päästma teda, kuid see usk ei too veel temale päästmist. Uppuja võib uskuda, et teine, keda ta näeb kaldal, võib tõmmata teda vää ja veest, kuid sarnane usk veel iseenest ei päästa teda uppumissurmast.

c) Patune võib uskuda, et Jumala tahtmine on päästa teda, kuid selle asemel, et ta usk tooks teda Jumalale ligemale, on see temale põhjuseks jääda veel kaugemale Jumalast. Ta arvab, et Jumalal on nii hääl tahtmine päästa teda, et ta võib tulla, millal ise tahab, ja nii liikkub tuleku kaua edasi, kuni see jääb hiljaks.

d) Ta võib ka uskuda, et Jumal on lubanud päästa teda hiljem. Ta võib uskuda seda kõrgu oma eluaeg ja jätta tähtmatat tingimusi, mille põhjal Jumal on lubanud tema seda.

e) Ta võib uskuda, et Jumal armastab teda. Kadunud poeg uskus seda kahtlemata oma isast, ja siiski jäi ta kaugelne maale sigade juurde nälgima, alati ja viletsana, kuni jäljasurm oli tal üsna suu ees.

f) Ta võib uskuda, et Jumal päästab teda tulevikus ja jääda siiski päästamata; sest ta peab kinni oma mõttest kuni on liig hilja.

g) Ta võib uskuda iga piiblisalmi ja jääda sellepärast äärmiselt pahaks ja uskudes minna põrgusse.

3. Päästeve usk üttele järgmiselt: „Olen suur patune. Olen teeninud põrgu karistuse, aga Jumal on töotanud andestada mulle, kui ma tulen tema juurde kahetsedes ja usus. Sellepärast tulen ning alandun tema käsu alla. Usun, et Jeesus Kristus on surnud minu eest, heidan end tema armu alla ja usun, et ta oma töötuse järele just praegu armastab mind, võtab mind vastu ja andestab mulle.“

(Algus 1. veerul.)

Jeesuse kutsuvat häält. Võib olla, et see kõlab sinule viimast korda!

Lase mind lõpetada küsimusega sinule! Peatu selle küsimuse ees ja pea meeles, et igavikul ei ole mingit lõppu:

„Kus sa elad kord igaviklus?“

Mõnda meie rahvusvahelisest Päästearmeest.

Belgia-Kongo.

Päästearmee tões algas Leopoldvilles, Belgia-Kongo piislinnas, 1934. a. oktoobrikuul. Esimesi ohvitseride võeti vastu vaimustusega ja vaimustus ei ole veel praegugi lõppenud, vaid inimesi voolab suure hulga koosolekule nii vabas looduses kui ruumides.

Päästearmee tões järele on suur puudus, sest 80% elanikest on veel paganaad, kuna suurtes ja enam tsiviliseeritud paikades on väga palju joomist, kuraditantsijaid, prostitutsiooni ja organisatsioonid nõidu. Suur armutöö on valmistanud palju rõõmu nendele, kes töötavad hingede päästmiseks, sest juba 2.500 on ühendatud Armeega kui sõbrad, nekrutid või sõdurid. Igal koosolekul tuleb palju hingi kahetsuspingile, ja sõdurite ning ümberpöörnute tunnistused tõendavad nende elu muutust. — Igal üheteist Armees tões keskusel (korpused, eelpostid ja asutused) viiakse korrapäraselt edasi evangeeliumi tões, ümberpöörnud on põletanud oma ebajumalaid, on jätnud maha joomise ja patuseid hirmusid ja need, kes elanud üheskoos kindritamata seaduslikult, on astunud tarviliku sammule. Enam kui viiskümend paari on laulatatud Päästearmees lipu all.

Siht seatud rünnakul „Maailm Jumalale“ (1000 nekrutit ja sõdurit) on saavutatud.

Enam kui 500 last võtavad osa meie grupikoosolekust; peaaegu 100 uut lapssõdurit on võetud vastu. Kaks äripäevast kooli õhvitseride juhatusel, kes omavad kooliõpetaja diplomi, on tegutsenud 500 lapse hariduslikuks kasvatamiseks ja nad töötavad vastavalt riigi hariduslikele nõudeile.

Kohe tões algusel oli märgata suurt puudust erilise tões järele naiste hulgas. Oli ka väga palju narseneid, kes teenisid oma ülespidamist häbiga. Peetakse erilisi koosolekuid, püüdes aidata neid kõlbiliseit ja vaimiliseit; sajadend naistest on tulnud sel viisil Armees mõju alla, ja paljud on soovinnud, et neid õpetataks õmblema, lugema ja kirjutama. Mitu korda nad tulevad meie ohvitseride juurde ka kiusatuse ajal. „Ema“, ütles keegi naine hiljuti, „ma tuln paluma, et teie aitaksite mind, sest olen väga kiusatud langema uuesti pattu dessee!“ Ei ole vaja üldse öeldagi, et ohvitserid oli vaid rõõmus sarnase võimaluse üle.

Sotsiaalne keskus oli avatud Leopoldvilles, ja selle eest hoolitseb keegi õppinud halastajaõde. Sääril antakse esimest abi, arstlikku läbivaatamist, lihtsamat arstiabi, külastatakse

(Lõpp 5. veerul.)

Edasi julgelt kõik!

TEATEID KORPUDEST.

TALLINNA I.

Möödunud kuu on annud palju vaheldust ja uusi võimalusi saada õnnistusi.

Vaatame tagasi hääle ajale, kui 16.—19. aprillini viibis meie keskel komandör-leitnant G. Davis Ameerikast, kes juhatas rea koosolekuid Tallinna korpustes.

Komandör Davisi esimees koosolekureedel, 16. aprillil oli määratud sõduritele, nekrutitele, endistele sõduritele, koduühingu- ja abitrupi liigetele julgustuseks ja kasvatuseks. Saal oli täidetud kuulajate, kes olid mõjutanud komandöri sõnumist. Sõdureid, nekrutid ja teisi tuli kahetsuspingile igatsega panna kõik ahtarile ja saada jõuküllasemaks.

Laupe, 17. apr. oli suur tervituskoosolek komandöri KMM saalis. Vaatamata sellele, et algamises koosolekuga tund aega varem harilikust ajast, ei takistanud see rahva kokkutulekut. Suur ilus saal oli täidetud kuulajatest, kes väljendasid oma säälviibimisega komandöri „teretulemast Eestisse“. Külalisena ütles tervituse hra H. V. Dahl. Koosolek lõpul tuli kahetsuspingile kaks hinge.

Rakvere korpse seltsilised.

Pühapä, 18. apr. juhatas komandör õhtul päästmiskoosolekut. Saal oli täidetud kuulajatest. See ei olnud mitte uudishimu, mis sundis tulema kokku nii suurel hulgal, vaid komandöri lihtne, kuid mõjuv sõnum mõjus, mis oli antud edasi alanduses.

Soovime, et komandöri läbielamus mõjutaksid ka meid edasijätkavalt paremale teenustusele, alandlikkusele ja enesosalgamisele.

S. Muusekant.

TALLINNA II.

Rõõm on jälle teada, et Issand olnud abiks kõigil möödunud kuul ja et Temaga oleme võinud sammuda julgesti edasi. Kuigi kevad on juba nii ilus, on siiski meie koosolekuid olnud palju inimesi, ja nii mõnigi on saanud puudutatud Issanda sõnast, mida oleme püüdnud külvata inimese südamesse.

Suurt rõõmu ja vaimustust tõi meile ka meie armas külaline, komandör Davis, kelle sõnumi läbi meie igaüks saime palju õnnistusi. Pühapäeva hommikul 18.

apr. juhatas komandör pühituskoosolekut meie korpuses ja sõnum, mis ta rääkis, liigutas südameid, et koosoleku lõpul tulid mitmed hinged kahetsuspingile. Õnnistatuks Jumal komandöri veel paljudes kohtades, kus ta külvab tõe seemet.

Komandöriaga kaasas oli ka meie armas diviisikomandör, major Loekyer, ja meie palume Jumala õnnistusi ja jõudu ka temale kõiges töös.

Nii tahame minna edasi, kuulutades Issanda sõna igaühlele ja kutsudes inimesi maailmast välja Tema juurde, kes jagab rahu ja rõõmu sinna, kus see puudub ja sellele, kes igatseb.

Joh. Padar, leitin.

TARTU.

Auline päästmishüüd on kõlunud patustele ja möödunud kuu mitmesugustel koosolekutel, millel mitmed on tulnud ja leidnud päästmise.

Erilist huvi ja vaimustust tekitas komandör G. Davisi külasõnk: kõik koosolekust osavõtjad olid haaratud tema kõnest, ja järelekoosolekul põlvitasid üheksa hinge kahetsuspingil. Jumalal on

jasaja inimese, kes jäljend komandöri kõnet huviga. Nende külasõnk ja sõnum oli meile suureks õnnistuseks; täname Jumalal!

Samal päeval oli meil ka esimees sõdurite õnnistamine, mida toetas diviis komandör, major A. W. Loekyer. Üheksa seltsilist kirjutasid alla sõjartaiklile ja omasid sõduri passid. Jumal õnnistagu neid ja andku jõudu neile olla ustavad võitlejad meie ridades.

Kuu lõpul oli meie Koduühingu käsitööde väljamüük. Koduühingu liikmed ja meie sõbrad aitasid suuremeelselt kaasa selle heaks kordaminekuks. Sõdamik tãnu teile kõigile! Jumal õnnistagu teid tehtud töö ja abi eest.

V. Muul, kapten.

„Sõjahüüü“ võitlejate nimestik.

Nr. 93 — märts 1937.

Ohvitserid:

Kapt. K. Nurmela 70, leitin. J. Padar 67, kapt. S. Muusekant 62.

Allohvitserid ja sõdurid.

Sõd. M. Rosenberg 75, seers. F. Leeman 41, envoi L. Bakul 40, seers. L. Ratik 30, seers. J. Kanter 25, seers. A. Krees 25, sõd. E. Hausvalter 25, sõd. A. Vistinghausen 25.

Mõõga ja kilbi brigaad.

Piiblikehtid maikul.

1. Peetruse r.		Joeli r.	
1. L. 1: 1—12	16. P. 2: 23—32		
2. P. 1: 13—25	Taav. laul.		
3. E. 2: 1—12	17. E. 14: 1—7		
4. T. 2: 13—25	18. T. 15: 1—5		
5. K. 3: 1—12	19. K. 16: 1—11		
6. N. 3: 13—25	20. N. 17: 1—7		
7. R. 4: 1—11	21. R. 17: 8—15		
8. L. 4: 12—18	22. L. 18: 1—6		
9. P. 5: 1—7	23. P. 18: 16—27		
10. E. 5: 8—14	24. E. 19: 1—14		
	25. T. 20: 1—19		
	26. K. 21: 1—13		
	11. T. 1: 1—11	27. N. 22: 1—8	
	12. K. 1: 12—21	28. R. 23: 1—6	
	13. N. 2: 1—9	29. L. 24: 1—10	
	14. R. 3: 1—10	30. P. 25: 1—10	
	15. L. 3: 11—18	31. E. 25: 11—22	

Palveained.

- 2. mail Sotsiaaltöö,
- 9. „ Skandinaavia maad.
- 16. „ Põhja Vaimu väljavalamine.
- 23. „ Päästamat sõbrad ja sugulased.
- 30. „ Kõik korpuse ohvitserid.

(Algus 1. veerul.)

kodus haigeid, kus tarvis, andes nõu minna haiglasse ja muudesse kohtadesse. Me kuu jooksul 890 inimest said sarnaselt aidatud.

Peetakse ka õhtuseid kursusi, kus aidatakse oma rahvast lugema ja kirjutama.

RAKVERE.

„Võitlusele kostab me auline hüüd...“ laulsime möödunud kuul „Sõjahüüü“. Võitlust patu ja kurjuse vastu pidasime ka möödunud kuul. Aprillikuul 15. päeval külastas meid kauaaudatud külaline, komandör Davis. Komandöri saatsid major A. W. Loekyer ja kapten L. Luther, kes tõlkis kõned eesti keelde. Kogunemise ühes lipuga külalisi vastu võtma jaamas, laul, tervituskõned ja siis kiirelt koosolekule. Tuletoorje saali oli kogunenud üle nel-

H. Eimann, kapten.

WAA!

LAULUD.

1.

Nüüd astkem innul palaval, kõik sõtta rõõmuga. Et jõuda maale üleval ja hingi võita ka. Ehk pilved vahest tahavad, me eest küll peita kodumaad. :; Kuid lähme edasi :; !

Koor : Tulega ristitud võitleja huik, kel südames tuld, kel südames tuld. Tulega ristitud võitleja huik; Vaat, võita maailm on me siht.

2. Meil ikka hoolit ja igatsust siin pääste lipu all, Et ilma häda viletsust võiks lepitada Tall. Meil sõjas alinus soov on see, et hinged saaksid päästetud — :; Kas võit või surm meil ees :; :

3. Kas kauges põhjas, lõunamaal suur käsk meil antakse, Et iga võõral linnaral me Päästajad tuntakse Ja kui me siht on saavutatud, siis mõök saab viimaks vahetud. :; Sääli võidupalmiga. :; :

2.

1. Paljud mured meie elus, tõusvad pilveni, Läbi pääsemine raske sellel kitsal ristil teel. Edasi nüüd tõtta, kindla sammuga sa sõtta. Valgus riiki, võitja liiki igatsab me meel.

Koor : Vaeva ja viletsust, kõik mis meid kohtab siin Unustame korvi taeva aus; Kõik on siis uneks saand, kadunud on pimedus Võitlus lõpnud, rahu leitud taeva aus.

2. Vahest süda tunneb hirmu tuleviku eest, Kui meid pimeduse vägi tahab vägistada väes. Jumal jõudu annab, usu läbi üle kannab. Sõjaväest, kuristikest valgusmaailma.

3. Meie pilk ei pööra sihtl, kindlalt sammub Jalg Võõrad oleme maailmas, siin meil pole jäädav paik. Julgus hinge asub, mis meil võitlusvaeva tasub; Kallis rahu, püha rahu, valgusmaailmast.

3.

1. Kindel paik minul Jeesuses Päästearmees, Et patuga võidelda sääl. Kälime vabadustel, Saatan pögeneb eel, Hingi Päästjale võidame kõik.

Koor : Jah, Jeesu eest ma seisán vaid, Kesk võitluseõllu, tormisid; Kus Jeesus viib, Ma jälgin ka. Ta eest, jah seisán Jeesu eest.

2. Meil on armastust patuse, kadu-nu eest, Ja sõlime patuga siin. Päästetõdurid hüid Kostab kõigile nüüd, Et nad tunnaks kui hääl on ta arm.

3. Jeesus lepitab meid, Suri ristil me eest Ja lunastas maailma süüd. Üles tõustis ta sils, Elab praegu veel, Päästab kõiki, kes temale trund.

4.

1. Me päästesõdurid, kes rõõmsalt võitleme: Me pärast ikka võit, ehk kaua ootame. Meil mõök ja kiip on käies, nii läeme edasi, Ja võites Vaimu väes ei kokku tagasi.

Koor : Meil võitve Jumal, meil võitve Jumal, Kui vihast vaenlast ründame. Me peame võitma, me peame võitma, Sest Issandas kõik sõidme. Jah halleluuja, jah halleluuja, On äge võitlus kaunis ka. See saab kord palka, see saab kord palka, Kes ustavalt jääb võitlema.

2. Me päästesõdurid, kes vahvalt võitluses. Meil kostab laulusid, et ainult Jeesuses Arg omab julguse ja nõrk saab jõudu veel. Me vaenlast ründame, Siis võit meid ootab ees.

5.

1. Kadunud on valu, kahtlus, võitlus, riid, Igavest lõpnud mure, vaev ja piin. Kadunud on kõik, mis mulle valu teeb; Mu südant Jeesu veri lumivalgeks teeb.

Koor : Üks valge riidid ja kul-last kroon Ning eluase auiline, Mul selgest armust antakse Sääli õndal kodumaal. Sest Jeesus on mu Päästija, Ta lunastanud mind, Ristil maksis minu süüd. Rõõmu tunnen alati armastuse sees. Ma elan, jah ma elan läte juures.

2. Igavest kadus ajamerre päev, Patus kus olin, nüüd ei teda näe. Ot-sisin rõõmu, Jeesus trööstib mind, Ta ristil pääl on kannud kõik mu patud, süüd.

Kes kord tundsid Jumala päästvat ja kandvat jõudu. Sina, kes kord tunnistasid oma läbielamistest tänavail, vabas looduses ja Armees saalis. Kuidas oleks, kui tuleksid tagasi oma Kohale ja algaksid uuesti võitlusega? Sul võib olla mugav kodu ja hääl töökoht, aga see ei ole veel kõik. Tähtsaim kõigest on su hing. Palu nagu Taavet: „Anna mulle jälle oma päästmise rõõmustus.“

3. Üskmatus kadus, kahtlus, kurbus ka, Et lõbu ilmas enam otsi ma. Kõik see on kadunud ja mu Jeesus mind on lunastanud, olen tema verehind.

6.

1. Siis, kui armastus meil ristist räägib Ja päike taevast nacratab, Mingsen Soodomast, ta rõõmusaalst, Alanduses Isa ette langedem, Et palves valmistaksid end, Sa langend sügu, kohtupäev on ligi Sest ristil alla patud vii, Küll varsti kuulad sarvehääli.

Koor : Kus on su kuub, sa Jeesu pruut? Kus on su usk, kus armastus on jäänud? Kus on su lootus, võidujooks? Sest taeva, Jeesus tuleb pea.

2. Ära looda ainult enda pääle! Me lootus varsti hukub see. Kui meil kummarada ebajumal — Iagavene kalju seisab tormides, Ei uhkus ega inimvõim Sind orjaikkest ei või vabastada. Sest Jeesu veri meie võit, Me ainus varjupaik ta rist.

3. Aita meid, oh Jeesus, valmis olla Ja jääda ikka ustavaks; Meie pilk on koidutihe poole, Usaldades Sinu kindlat jõutust. Oh Jeesus Kristus, kindlasti Sa oma karjale tood taevariigi, Meid võta oma rahusse, Kui lõpnud siin meie matk.

KOORID.

1. Öne ta sinu ellu toob, Öne ta sinu ellu toob. Usalda end Jeesusel nüüd, Öne ta sinu ellu toob.

2. Jumal meid viib, jah, ta ise meid viib, Jeesus Immanuel me seisits ta käib. Ehk mõllaku nüüd patt, maailm

siin kõigest väiest, Võitu saame Jeesuse, me Issanda käest.

3. Üks armastusehüüd, Ja paturori vahaks saab, üks samm tal abiks on, Siis unest võib ta ärjata. Üks palve aitab veel, Ja tema ahel murdub siis, Ja taevas, maa on rõõmsad kõik, Et patust pääses hing.

4. Pimedusest valgusele tõi ta mind Valgusele tõi ta mind. Pimeduses valgusele tõi ta mind, Jah valgusele tõi.

6. Palu Jeesus sind kuuldes, Trööstib, jõudu sul annab, Ta sind meel-sasti aitab, Päästab auilist ka.

6. :; Nüüd koju tulnud ma :; :; Au kiitus Jumalal, nüüd koju tulnud ma. Mu Jeesus päästnud mind, ma lah-kund patu teelt. Au kiitus Jumalal; Nüüd koju tulnud ma.

7. Hüüdem rõõmsalt „halleluuja“, Marssides kõik mõõda teed. Laulgem lunastavast käest, Mis meid päästnud patuväest, Jeesus õnnelikuks alati meid teeb.

8. Vere läbi, vere läbi, On su hing sääls puhastud, Patukõllest vabastud? Vere läbi, vere läbi, Oled õnnis, päästetud vere läbi.

Diviisi komandöri, major A. W. Lockyeri külastused.

Neljap., 6. mail kell 11.00 homm. Rakvere.

Reedel, 7. mail kell 6.00 õht. Sõdurite koosol. Tartus, kell 7.30 õht. Päästmiskosolek Tartus.

Laupj., 8. mail kell 7.30 õht. Tallinna I.

Pühapäj., 9. mail kell 10.30 homm. Tallinna II,

kell 7.30 õht. Tallinna I. Esmaspv., 10. mail kell 7.30 õht. Immanueli kirikus, Jõe t. 12, Tallinnas.

Kapteen L. M. Lutheri külastused.

Pühapäj., 16. mail kell 7.30 õht. Tallinna III.

Laupj., 22. mail kell 7.30 õht. Päästmiskosolek Tartus.

Pühapäj., 23. mail kell 10.30 homm. Pühisuskosolek Tartus.

kell 7.30 õht. Päästmiskosolek Tartus.

„SOJAHÜÜD“ ilmub 1 kord kuus. Tellimise hind postiga aastas 1 kr. 25 sp. ½ a, 70 s. Üksiknumbr 10 s.

Ilumisaeg: 30. aprillil 1937. Vastutav toimetaja: kapt. L. Luther. Väljaandja: Päästearme.

9. aastakongressi

koosolekud,

mida juhatab
 diviisi komandör
 major

A. W. Lockyer.

Laupäeval, 8. mail kell 7.30 õht Tallinna I.
 Pühapäeval, 9. mail kell 10.30 homm. Tallinna II,
 kell 7.30 õht. Tallinna I.

Esmaspäeval, 10. mail kell 7.30 õht. leitnant A. Pihlametsa ja kapten V. Muuli abiellu õnnistamine Immanueli kirikus, Jõe t. 12.

Kõik olete südamlukult tervitatud!